

Psalm 150

1 ¶ Halleluja!

Loof God in zijn heilige woning,
loof hem in zijn machtig gewelf,

2 loof hem om zijn krachtige daden,
loof hem om zijn oneindige grootheid.

3 Loof hem met hoorn geschal,
loof hem met harp en lier,

4 loof hem met dans en tamboerijn,
loof hem met snaren en fluit.

5 Loof hem met klinkende bekkens,
loof hem met slaande cimbalen.

6 Alles wat adem heeft, loof de HEER.
Halleluja!

PSALM 150

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Na alle kreten in de psalmen, kreten van vreugde en verdriet, na alle vragen van recht en onrecht, na uitingen van schuldbesef en berouw, ergernis en opstandigheid, angst en hoop, loopt het uit op Psalm 150 waar God alleen maar wordt geloofd.

Begin en einde van de psalm wordt omlijst door het "halleluja" en tot 10 keer klinkt het "looft Hem!"

Gaandeweg is er in het boek der Psalmen een stijging in de lofprijzing totdat in de laatste psalm het eindpunt en toppunt bereikt is van het loven met alle muziekinstrumenten en alles wat ademt.

Het gaat blijkbaar om een lovend leven en de tien maal dat de oproep "looft Hem!" klinkt, doet je denken aan de tien keer dat God bij de schepping gesproken heeft "en God sprak", aan de tien woorden/geboden, alsof hier de reactie verwoord wordt: Looft Hem!

Loven, het Hebreeuwse woord zou oorspronkelijk te maken hebben met "doen glanzen", aan het licht brengen, ergens de schil vanaf halen, het stof weghalen.

Loven is: de wereld om je heen en jezelf terugvoeren tot de oorspronkelijke bestemming die God eraan heeft gegeven.

Bij het loven in vroeger tijden werd iemand in de kring geplaatst om hem daar glorieus te laten stralen.

Zo werd de bruid op het bruiloftsfeest in het midden gezet vanwege haar schoonheid.

Men deed het ook met de koning als het gevierde middelpunt van het volk.

Hier, in deze Psalm, staat God in het middelpunt om Hem te laten stralen, Hem te loven.

Psalm 150 is een psalm die oorspronkelijk te maken heeft met de tempel.

Looft Hem in zijn heilige woning, d.i. de tempel

Looft Hem in zijn machtig gewelf, d.i. het heilige der heiligen waar die hogepriester een keer per jaar binnenging om verzoening voor het volk te bewerken.

God loven in Zijn heilige woning, we stuiten hier op een diep bijbels besef, dat in de ruimte waar je God ontmoet, de tempel, er ook iets te merken mag zijn van Gods tegenwoordigheid, dat die ruimte iets vertelt, voelbaar maakt van Gods aanwezigheid.

Zegt dat ook iets over het kerkgebouw?

Misschien wel: een kerk is iets anders dan een tempel, maar toch meer dan een huis met 4 muren en een dak.

De inrichting zelf mag wel iets uitdrukken van Gods tegenwoordigheid in alle soberheid van kleuren, kleden, doopvont, dooprol, paaskaars, een kruis.

Ook de liturgie mag iets hebben van eerbied, geen rommeltje, geen gezellig onderonsje, maar een gebeuren dat iets weg heeft van wanneer wij de koningin zouden ontmoeten.

Dat zouden we ook zorgvuldig voorbereiden, in plechtigheid uitvoeren.

Hoeveel te meer de ontmoeting met de Koning, Schepper en Verlosser van ons leven.

Psalm 150 wijst ons ook op wat er in de tempel centraal moet staan: Looft Hem om zijn krachtige daden en om zijn geweldige grootheid.

Bij die daden en grootheid mag je denken aan Gods grote daden van schepping en uittocht uit Egypte en in het NT de opwekking van Jezus.

Dat zegt ook iets over de kerkdienst: die bestaat niet uit het vertellen van wat vrijblijvende verhaaltjes; de voorganger is geen entertainer, die het publiek als in het een schouwburg moet vermaken; de dienst bestaat niet uit het aansnijden van discussiethema's om interessant te zijn.

Nee, we vieren en getuigen van Gods reddende macht over zonde, nood, ziekte en dood.

Psalm 150 vertelt ons ook hoe je aan dat getuigenis vorm kunt geven.

Looft Hem met... en dan worden allerlei muziekinstrumenten genoemd.

Muziek was een de belangrijkste uitingsvormen in de eredienst van Israël.

Het is een taal waarmee harten worden bereikt en geroerd op een manier die anders en dieper gaat dan met woorden.

Zo staat ergens vermeld dat er 4000 levieten waren die dag en nacht God loofden en 288 profeteerden op instrumenten.

Fijn daarom dat we een muzikale gemeente zijn: orgel, combo, koren. Er zit muziek in deze kerk!

Psalm 150 noemt 10 instrumenten.

Hoorngeschal. De hoorn is een instrument dat ons wakker wil roepen, op wil wekken tot ommekeer, terugkeer naar de bron van het leven.

Zo mag in de kerkdienst de oproep tot omkeer niet ontbreken, bekering tot God.

De harp en de lier worden genoemd, snaren en fluit, instrumenten, die rust geven, die de angst verdrijven zoals David dat bij Saul deed.

Er mag in de kerkdienst ook iets zijn van tot rust komen, de kerk als een plek waar de angst wordt verdreven, een tot jezelf komen.

De klinkende bekkens en slaande cimbalen worden genoemd, de tamboerijn en reidans, dat is muziek van het ritme (drum), die beweging en emotie teweeg brengen, het zijn instrumenten die ons eraan herinneren dat wij een lichaam hebben, de aarde toebehoren en zo mag er in de kerkdienst ook wel wat emotie zijn, gevoel, een lach en een traan.

Naast de Psalm en het gedragen kerklied heeft ook het opwekkingslied een plaats.

Zing met heel uw hart Psalmen en hymnen ... en liederen die de Geest ingeeft (Kl. 3:16)

Iemand zei eens: Psalmen kerkliederen zing je 'in' en gaan lang mee en opwekkingsliederen zing je 'uit' en zijn vaak van korte duur. Maar beiden hebben hun plaats.

God loven met muziek.

Wij doen dat in de regel met een orgel, een instrument waarop je veel instrumenten kunt laten horen.

De oude Statenvertaling en de oude psalmberijming ruilen de fluit in voor het orgel: looft Hem met het orgel, wsch omdat fluit en orgel een blaasinstrument is.

Maar een orgel bevat eigenlijk vele muziekinstrumenten en ik zou willen zeggen: wij hebben niet voor niets musici in de gemeente, mensen, die de gemeente voorgaan in het ambt van de lofzang, en door hun muziek ons tot omkeer naar God oproepen, ons tot onszelf brengen en door hun spelen ook ons weten te roeren.

Ja, tenslotte is daar a.h.w. het tiende instrument voor de lof van God: alles wat ademt.

Voor het loven van God heb je adem nodig, maar sta er eens bij stil: waar komt die adem vandaan?

Die adem heeft God ingeblazen opdat die ook gebruikt kan worden om die weer aan Hem terug te geven.

Ademdichtbij is onze God: Hij maakt mijzelf tot een instrument om Hem te loven.

Looft Hem! horen we tot tien maal toe.

Maar dat loven van God, heeft dat zo niet iets van "knus bij elkaar? Gaat het nog verder dan tempel en kerk? Er zit muziek in ons kerkje.

Waar is de weidsheid van Gods schepping gebleven waarin wij als mensen en als kerk in geplaatst zijn?

We zullen de psalm opnieuw lezen.

Looft Hem in zijn heilige woning, in zijn machtig gewelf.

Behalve dat die woorden op de tempel slaan hebben ze ook de maken met het heelal, de kosmos. Het firmament als een dak boven ons hoofd

Ons loven van God binnen deze kerkmuren brengt ons ook naar de straat, de slikken, de zee, de zon, de maan en de sterren, het klimaat, naar alles wat er op aarde leeft en ook kreunt en steunt.

Gaan we met dat alles zo om, dat de Machtige God daardoor zichtbaar blijft?

Want als we straks de vogels niet horen tsjilpen, de koeien niet horen loeien, de kikkers niet horen kwaken, hoe zullen we dan Psalm 150 zingen?

Looft Hem om zijn machtige daden en we moeten dan zeker denken aan wat God eens heeft gedaan, bij de uittocht uit Egypte, de opwekking van Jezus Christus, maar ook aan wat Hij nu nog doet, zijn Geest die mensen inspireert, harten verovert... woorden in het jeugdwerk, vorming en toerusting, via muziek van de musical... Er zit muziek in de kerk.

Onze bestemming is om God te loven.

En dat mag gedaan worden met alle muziekinstrumenten.

En nu is het goed om te weten, dat de instrumenten in Ps. 150 een steeds wijdere kring van mensen bij het loven van God betreft.

De hoornen zijn namelijk de instrumenten van de priesters en zij hadden hun plaats in het heilige van de tempel; de harp en de citer werden door de levieten bespeeld op de trappen naar het heilige, de tamboerijn en reidans zijn de instrumenten van de vrouwen in de z.g. voorhof van de vrouwen.

En het snarenspeel en fluit roept het beeld op van rondtrekkende muzikanten die niet in directe verbinding staan met de tempel.

Daarmee kom je a.h.w. buiten de tempel, buiten de kerk, terecht in de cultuur, die ook mee moet gaan doen in de lofprijzing aan God en Bach heeft het gedaan, Händel, schilders als Rembrandt en Chagall. (daarom straks niet alleen geestelijke muziek, maar ook wereldse)

Alles wat adem heeft wordt opgeroepen mee te doen.

Alles wat adem heeft: daar worden mee bedoeld Israël en de volken, mannen en vrouwen, mensen en dieren, cultuur en natuur, engelen en machten, hemel en aarde.

Misschien moet je zeggen, dat het de bestemming is van elk schepsel om de van God gegeven adem weer terug te geven aan de Schepper.

Dat doen we straks ook als we de toppers van onze gemeente gaan zingen.

En als iemand zegt: kan je God wel loven, want er is ziekte en dood, zonde en schuld?

Bedenk dit: als je God looft bezing je niet de omstandigheden zondermeer.

De reden waarom je God looft, is dat Hij zijn ontferming getoond heeft in zijn genadige toewending tot ons.

Hij deed dat in Jezus Christus, de mens in zijn oorspronkelijke glans, zonder zonde; Hij vertolkt de melodie van Godswege.

In deze mens, de Zoon van zijn liefde kijkt Hij ons aan en kunnen wij het uithouden, vreugde vinden, zin, leven.

Daarom zit er muziek in de kerk.

Dat is de reden om te loven: Halleluja!

Amen